

Τ Ε Ρ Π Ν Α.

Ἡ Ἰταλὴ Καλογραῖα.

Ὁ Αἰγίδιος, καταγόμενος ἐξ εὐγενῶν καὶ πλουσίων γονέων τῆς Ἑνετίας, ἔλαβεν ἀγωγὴν λαμπρὰν, ἦτον εὐειδής, φιλοκίνδυνος, καὶ ἐγκρατὴς βαθείας παιδείας, καὶ ὅλων ἐκείνων τῶν χαρισμάτων, τὰ ὅποια ἀναδεικνύουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν κοινωνίαν· ἀλλὰ μείνας μόνος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας, ἐγένεν ἑκδοτος εἰς ὅλας τὰς παραφορὰς ἀχαλινώτου νεότητος· ἡ παιδεία τὸν ὠδήγησε νὰ ἐναγκαλισθῇ τὰ δόγματα τῆς ἀναμορφώσεως [reforme], τῆς ὁποίας οἱ ὁπαδοὶ ἦσαν ἄπειροι εἰς τὴν Ἰταλίαν ἀκόμη καὶ πρὸ τοῦ Λουθήρου. Συλληφθεὶς ἅπαξ ἀπὸ τὸ ἱερὸν δικαστήριον, ἤθελε βέβαια ἀποθάνῃ ἐὰν ὁ Κόμης τοῦ Α., εἰς ἐκ τῶν δέκα ἀρχόντων τοῦ φοβεροῦ Συνεδρίου, φίλος του παλαιός, καὶ συγκοινωνός εἰς πολλὰς ἀσωτίας, δὲν τὸν συνέδραμε διὰ νὰ φύγῃ ἐκ τῆς φυλακῆς· ἀναγκασθεὶς δὲ νὰ ἐγκαταλείπῃ τὴν πατρίδα του, ὁ Αἰγίδιος μετέβη εἰς τὰ Μεδιόλανα ὅπου διέτριψεν ἄγνωστος ἐπὶ τινα χρόνον.

Μίαν τῶν ἡμερῶν προσεκλήθη νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν χειροτονίαν νέας τινος Μοναχῆς, τελετὴ πανηγυριζομένη μετὰ μεγάλης πομπῆς καὶ πανδήμους· ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἔφερον εἰς τὴν ψυχὴν του τὰ ἐναρμόνια ἐκκλησιαστικὰ ἄσματα, οἱ βαρεῖς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἤχοι τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ὁ παρὰ τὸ σύνηθες φωτισμός τῆς ἐκκλησίας, τὰ νέφη τῆς ἀναπεμπομένης ἐκ τῶν θυμιατηρίων εὐωδίας, καὶ πρὸ πάντων τὸ ἰσάγγελλον κάλλος τῆς νέας καλογραίας, ὅλα ταῦτα ἐπενήργησαν μὲ δύναμιν ἄμαχον, ταχεῖαν καὶ ἐξ ἀπροόπτου ὅλαι αἱ αἰσθήσεις τοῦ Αἰγιδίου καταβελχθεῖσαι ἐγοητεύθησαν· πῶποτε εἰς ἄλλο θέαμα δὲν διετέ-

θη τόσον ἰσχυρῶς· ἀλλ' ἠσθάνετο ὑπὲρ τῆς νέας θερμὸν, περιπαθῇ καὶ ἄμετρον ἔρωτα.

"Οσσην σπουδὴν καὶ ἂν κατέβαλε διὰ νὰ ἵκαταργήσῃ τὸ νεοφανὲς πάθος του, ἀπέβη εἰς μάτην· ἀπεφάσισεν ἐπομένως νὰ κλέψῃ ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν ἠγάπα ὑπὲρ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ζωὴν· ἐπ' αὐτῷ τῷ σκοπῷ συνέδεσε σχέσεις μὲ τὴν θυρωρὸν τοῦ Μοναστηρίου, ἔγραψε πολλάκις γράμματα πρὸς τὴν Γεωργίαν [Gertrud], τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν εἵλκυσε ὁ πρὸς αὐτὴν κηρυττόμενος θερμὸς ἔρως, καὶ δοθείσης ῥητῆς νυκτὸς πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ του, παρεισδύει εἰς τὴν Μονὴν χαλεπῶς καὶ μόλις ἦλθε μέχρι τοῦ κελλείου τῆς νέας μοναχῆς, ἣτις ἐκπεπληγμένη εἰς ἄκρον, δὲν ἤθελε κατ' ἀρχὰς νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ· δάκρυα, δεήσεις, παρακλήσεις, ὑποσχέσεις, τίποτε δὲν ἔμεινεν ἀδοκίμαστον, ἡ δὲ κόρη ἰδοῦσα τέλος πάντων ὁποῖον ἐδοκίμαζε ψυχικὸν ἀγῶνα, ἔπεσεν ἄφρονος καὶ ἄλαλος εἰς τὰς ἀγκάλας του ὀδηγούσης τῆς θυρωροῦ, μετεκομίσθη ἀνάρπαστος ἀπὸ τὸν ἐραστὴν τῆς εἰς ἅμαξαν ἰσταμένην παρὰ τῇ θύρᾳ τοῦ κήπου, ὅπου παρεφύλαττεν εἰς ὑπηρέτης· ἡ ἄρπαγὴ τῆς κόρης, ὅσῳ ἀπίθανος καὶ ἂν ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἐπέτυχε πληρέστατα, καὶ ἀμφότεροι ἐτράπησαν πρὸς τὴν μικρὰν πόλιν τῆς Μίγκας, ὅπου ἔζων καθεὶς χωριστὰ ὑπὸ πλασὸν ὄνομα, διότι ταχυδρόμοι ἐστάλησαν παρὰ τῶν δυνατῶν γονέων τῆς Γεωργίας καθ' ὅλας τὰς ὁδοὺς καὶ πανταχοῦ διὰ νὰ καταδιώξωσι καὶ νὰ συλλάβωσι τὸν ἄρπαγα τῆς κόρης.

Αἱ συνεντεύξεις τῶν δύο ἐραστῶν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐγίνοντο κρυφίως· διότι συνήρχοντο μόνον ἐν καιρῷ νυκτὸς, ἀλλὰ παλαιὸς ὑπηρέτης γνωρίζων μόνος τὸ μυστικόν, τὸ ἀπεκάλυψε περὶ τὸν θάνατόν του, θορυβούμενος ἀπὸ τύψιν συνειδότος καὶ θρησκευτικοὺς φόβους.

"Ωστε ὁ Αἰγίδιος ἦτον συγχρόνως ἀντικείμενον τῆς ἐκδικήσεως τῶν δυνατῶν γονέων τῆς Γεωργίας, καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου παρὰ τοῦ ὁποίου κατεδιώκετο τοσούτῳ μᾶλλον ἀνευδότως, ὥς βεβηλώσας ἱερὸν ἐνδιαίτημα,

καθόσον τὸ ὄνομά του εὐρίσκετο σημειωμένον μὲ δεινὰ προηγούμενα ἐπὶ τοῦ μέλανος βιβλίου τοῦ δικαστηρίου.

Ὁ παλαιὸς αὐτοῦ φίλος, μαθὼν τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκετο, τὸν ἐπρότεινε διὰ γράμματος νὰ καταφύγῃ καὶ νὰ σωθῇ εἰς τὸν πύργον του· ὁ δὲ Αἰγίδιος ἀποφασίσας νὰ ζητήσῃ ἐκεῖ ἄσυλον ἀνυπερθέτως, ὑπῆγεν νύκτα εἰς τῆς ἐρωμένης του διὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ.

Ἡ Γεωργία ἔφριξεν ἀκούουσα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, καὶ διότι ἔμελλε νὰ χωρισθῇ ἀφ' ὅ,τι εἶχε γλυκύτερον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διότι ἐκινδύνευε τὸν ἔσχατον κίνδυνον· ἔχυσε κρουνοὺς δακρύων, ὁ δὲ Αἰγίδιος καμφθεὶς ἀπὸ τὴν ἀθυμίαν τῆς κόρης, ἀπεφάσισε νὰ τὴν λάβῃ καὶ νὰ φύγῃ, ἐλπίζων ἴσως τύχωσιν ἀπὸ τὴν ἐπιείκειαν τοῦ οἰκουμενικοῦ θρόνου τὴν ἀνάκλησιν τῆς μοναζικῆς ἐπαγγελίας δοθείσης διὰ τῆς βίας καὶ διασώσωσι διὰ τοῦ γάμου τὸ ὄνομα τῶν γυνέων τῆς Γεωργίας· ἀνεχώρησε λοιπὸν διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰ πάντα πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ του κατὰ τὴν ἐπομένην νύκτα.

Ἀλλὰ δύο ἐπεισόδια ἐγέμισαν τρόμου καὶ ταραχῆς τὴν τῆς φυγῆς ἡμέραν, ὁ Αἰγίδιος ἔμαθε ὅτι ὁ φίλος του Κόμης τοῦ Δ. ὑπακούων εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ Καρδιναλίου Βυρμομέου, ἀρχιεπισκόπου Μεδιολάνων, ἐπέσρεψεν εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν· ὡς ἐκ τούτου ἔστερεῖτο ἰσχυρὰς προστασίας, διότι ὁ νεόφυτος, κατὰ τὸ φρόνημα τὸ ὁποῖον εἶχε τότε, ἦ ἐδύνατο νὰ μὴ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του μετὰ μοναχῆς ἀρπαγείσης ἐκ τοῦ Μοναστηρίου, ἢ ἴσως δὲν ἤθελε διστάσει νὰ τοὺς παραδώσῃ ἀμφοτέρους πρὸς ἐπανόρθωσιν τῶν προτέρων ἀμαρτημάτων του.

Παρατρέχομεν τὰ καθ' ἕκαστα, τὰς μακρὰς καὶ λυπηρὰς σειρὰς τῶν περιπετειῶν, τὰς τύχας τὰς ὁποίας ὑπέμειναν οἱ δύο ἔρασται· ὀλίγον ὕστερον ὁ Αἰγίδιος λαβὼν πρόκλησιν εἰς μονομαχίαν παρὰ τοῦ Πρίγγιπος Φριδερίκου, ἀδελφοῦ τῆς Γεωργίας, ζητοῦντος ἐκδίκησιν κατὰ τῆς ἀτιμασθείσης ἀδελφῆς του, μετέβη εἰς τὸ ὠρισμένον μέρος καὶ ἐφόνευσε τὸν ἀντίπαλόν του διὰ τοῦ ξίφους, ἀφ' οὗ ἤδη εἶχε λάβει

πρόνοιαν πῶς νὰ φύγωσιν ἂν ἤθελε νικήσῃ εἰς τὴν μέλ-
λουσιν συμπλοκὴν· ἀνεχώρησεν ἔπειτα περὶ τὰ μέσα τῆς
νυκτὸς μετὰ τῆς ἐρωμένης του, χωρὶς νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ
τὰ περὶ τῆς μονομαχίας, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσῃ
καθ' ἣν στιγμὴν εἶχαν χρεῖαν θάρρους καὶ καρτερίας διὰ νὰ
ὑπεκφύγῃ τὰς πανταχόθεν διευθυνομένας καταδιώξεις·
ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν ὑπηρέτας τινας ἐνόπλους καὶ πιστοὺς,
ἐτράπησαν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς Τυρρηνίας ὅπου ἦλθαν μετὰ
πολλὰς ἡμέρας, ἀμφοτέροι καταβεβλημένοι ἀπὸ τοὺς ὁποί-
ους εἶχον νὰ ὑπερβῶσιν καθ' ὁδὸν κινδύνους, καὶ ἀπὸ τὴν
ιδεάν τῆς ἁμαρτίας ἣτις ὡς ὄφει κατέπνιγε τὴν καρδίαν των·
μείναντες δὲ εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ὃ μὲν Αἰγίδιος μετωνομά-
σθη ψευδῶς Βιάγκης τῆς Μάντουας, ἡ δὲ Γεωργία ἐθεωρήθη
ὡς νόμιμος αὐτοῦ σύζυγος.

Διὰ νὰ προλάβῃ δὲ τὰς ἐρεῦνας τῆς μικρᾶς ἀστυνομίας,
ἔκρινε δέον νὰ ἐπισκεφθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸν πρῶτον ἄρ-
χοντα, ὅστις ἦτον ὁ Βουλευτὴς Πιδέλης, σοφὸς τοῦ τότε
καιροῦ διάσημος καὶ διὰ τὰ φιλολογικὰ του ἔργα, καὶ διὰ
τὰς φιλελευθέρους ἀρχάς, μὲ τὰς ὁποίας διεῖπε τὰ πράγ-
ματα τῆς Τυρρηνίας.

Τὸν Αἰγίδιον ὑπεδέχθησαν τότε ὡς εὐπατρίδην περιηγη-
τὴν, καὶ περὶ τὴν πρώτην εὐθὺς ἔντευξιν ἔδειξε τόσον νοῦν
καὶ τοσαύτας γνώσεις, ὥστε ὁ ὑπουργὸς διέταξε τὸν γραμ-
ματέα του νὰ τὸν συζητήσῃ εἰς τοὺς δοκιμωτέρους ἄνδρας τῆς
χώρας εἴτε περὶ τὰς ἐπιστήμας, εἴτε περὶ τὰ γράμματα ἢ
τὰς τέχνας.

Ὁ Αἰγίδιος δὲν ἐδύνατο βέβαια νὰ ἀποποιηθῇ τὴν τοιαύ-
την εὐεργετικὴν διάθεσιν χωρὶς νὰ κινήσῃ ὑπονοίας περὶ
ἑαυτοῦ, ἀλλὰ συνείδεν ὅτι τὰ κατ' αὐτὸν ἐγίνοντο ὡς ἐκ τῆς
ὑποδοχῆς ταύτης ἐπικινδυνότερα· διότι εἰς αὐτὸν συνέφερε
μᾶλλον νὰ μένῃ ὅσον δυνατὸν ἀγνώριστος, φερόμενος δὲ εἰς
τὴν κοινωνίαν ἐκινδύνευε βέβαια νὰ γνωρισθῇ σήμερον ἢ
αὔριον.

Ἦλπιζε μ' ὅλον τοῦτο νὰ λάβῃ δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου

ἰσχυρὰς προστασίας διὰ τῶν ὁποίων νὰ κατορθώσῃ τὴν διάλυσιν τοῦ μοναστικοῦ δεσμοῦ τῆς Γεωργίας· πρὸς τοῦτο καὶ αὕτη τὸν παρώτρυνε διὰ παντὸς, ἐπειδὴ μόνος ὁ γάμος ἐδύνατο νὰ ἐξαλείψῃ τὴν μνήμην τῶν παρεκτροπῶν, ἀπαλλάττων αὐτοὺς ἀπὸ πάντα φόβον.

Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα μικρά τινα ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα ἂν καὶ ἄσχετα ὡς πρὸς τὴν κυρίαν διήγησιν, ἔρχονται ὁμῶς ἐπιχαρίτως, καὶ ἔχουν τὸ καλὸν ὅτι ἀναδεικνύουν τὰ ἥθη καὶ τὸν νοῦν τοῦ αἰῶνος, τὸν τότε τρόπον τοῦ ζῆν καὶ τοῦ φρονεῖν, τὰς κοινὰς καὶ ἰδιωτικὰς ἐορτὰς, τὰ ἔθιμα καὶ τὰς δημοτικὰς προλήψεις, τὴν γλῶσσαν τῶν συναναστροφῶν, τὸ ὕφος τῆς αὐλῆς κλ. ὀνομάζομεν μόνον τὰ ἀξιοσημεῖωτα πρόσωπα τοῦ διηγήματος τούτου, ὁποῖος ὁ Γαλιλαῖος, διωκόμενος πότε παρὰ τῶν περιπατητικῶν καὶ πότε παρὰ τοῦ πατριαρχείου, ἕνεκα τῶν ἀστρονομικῶν αὐτοῦ ἐφευρέσεων, ὁ Δορέντζις Λίππις συγγραφέων τὸ ποίημά του τοῦ Μαλμαντίλη, τὸ ὁποῖον κατετάχθη ἤδη μεταξὺ τῶν πονημάτων τοῦ ἰταλικοῦ Παρνασσοῦ, ὁ Ἰωάννης Βαπτιστῆς Σρώττης, ὅστις περὶ τὸ γῆρας του ἔγινε τὸ στόμα τῶν μεγάλων Δουκῶν τῆς Τυρρηνίας καὶ τῶν ἱεράρχων τῆς Ῥώμης, καὶ ἄλλοι ποιηταί, ζωγράφοι, ἀγαλματοποιοὶ, μουσικοὶ καὶ εὐφυνεῖς ἐν γένει ἄνδρες ἀκμάζοντες κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν· μεταξὺ τῶν διαφόρων αὐτῶν προσώπων τὸ λαμπρότερον καὶ τὸ μᾶλλον συνδεόμενον μὲ τὰ κατὰ τὸν Αἰγίδιον καὶ τὴν Γεωργίαν, εἶναι ἀναντιρρήτως τὸ τῆς Βαρβάρης Ἀλδίττης.

Ἡ νέα αὕτη γυνὴ ἔχουσα κάλλος ἐξαίσιον, ἐρασμία κατὰ τὸ ἦθος, καὶ ἐκτόπως φιλόμουσος, κατήγετο ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ εὐγενεστέρων οἰκῶν τῆς Φλωρεντίας, καὶ ἦτον μία τῶν διασημοτέρων τοῦ αἰῶνός της αὐτοσχεδιαζῶν. Εἶναι γνωστὸν ὅτι πρὸς αὐτὴν ἀπέβλεψαν μίαν ἐσπέραν ἐν πληθούσῃ συνελεύσει, διὰ νὰ ἐκβῇ τῆς ἀπάτης πρέσβυς γάλλος, πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν εἰς τὸν τόπον καὶ μὴ δίδων πίστιν εἰς τὸν ἔμμετρον αὐτοσχεδιασμόν, ἂν καὶ τόσῳ κοινὸν εἰς τὴν Ἰταλίαν, λέγων ὅτι ἦτον ἀδύνατον νὰ στιχουργῇ

τις ἐν ἀκαρεΐ καὶ ἐξ ἀπροόπτου, ἐνᾷ ὁ φίλος τοῦ Μαλερβὺς εἶχε χρεῖαν ἐνὸς μηνὸς διὰ νὰ συνθέσῃ δέκα μόνους σίχους. Ἡ Βαρβύρα τὸν εἶπε νὰ προτείῃ αὐτὸς τὴν ὑπόθεσιν, ὑποσχομένη νὰ αὐτοσχεδιάσῃ μὲ ὁμοιοκαταληξίας προσδιωρισμένας, ὁ δὲ πανοῦργος διπλωμάτης, προστιθεὶς εἰς τὴν φυσικὴν δυσκολίαν τοῦ πράγματος, τὴν παρεκάλεσε νὰ τραγωδήσῃ περὶ τοῦ ἐθελαρέσκου τῶν γυναικῶν· ἀλλ' ἐξεπλάγη ἰδὼν πόσον ἐντέχνως καὶ μὲ ποῖαν περιουσίαν ἐννοιῶν εὐφυεσάτων ἐξεπλήρωσε τὴν προσδοκίαν του, χωρὶς νὰ προσβάλῃ τὸ ἴδιον αὐτῆς φῦλον, καὶ πόσον θορυβωδῶς ἐχειροκροτήθη ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν συνέλευσιν.

Ὁ Αἰγίδιος συνεστήθη εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην· γενόμενος φίλος τοῦ ἀνδρὸς καὶ τοῦ ἀνδραδέλφου τῆς Βαρβάρας, ἐγένετο δεκτὸς μετὰ μεγάλῃς τιμῆς καὶ ζοργῆς· τὸ πεπρωμένον ἐκεῖ τὸν παρεφύλαττε διὰ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν ὀλεθρόν του. Ὅσῳ δὲ συνεχέστερον ἔβλεπε τὴν γυναῖκα ταύτην, τόσῳ μᾶλλον ἀπεκαλύπτετο εἰς αὐτὸν ὡς θαῦμα τῆς φύσεως, καὶ τέλος συνέλαβε σπουδαῖον ἔρωτα πρὸς αὐτὴν, ζῶν καὶ ὑπάρχων μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἀπολαμβάνῃ τὴν ἀνέκφραστον ἡδονὴν τοῦ νὰ τὴν βλέπῃ καὶ νὰ τὴν ἀκούῃ.

Ἡ Γεωργία ἦτον ὥραία, ἀλλ' ἀνατραφεῖσα ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐντὸς Μοναστηρίου ἦτον ἄμοιρος τῶν πλεονεκτημάτων ἐκείνων τὰ ὁποῖα κοσμοῦσι τὸ κάλλος, ἐκθαμβοῦσι τοὺς ἄνδρας, καὶ τοὺς γοητεύουσι μὲ δύναμιν ἄμαχον. Ναὶ τὴν ἠγάπησε, ἀλλ' ὁ ἔρως τοῦ ἔζησε μόνον διὰ τῆς γοητείας ἐκείνης, ἥτις ὡς πρὸς τοὺς φιληδόνους νέους, συνδέεται μὲ τὴν ἰδέαν τῆς μυστικότητος καὶ τοῦ κινδύνου· ἀπὸ φιλοτιμίαν ἐνέμενεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἀλλ' ἡ καρδιά του ἀπεπλανήθη αὐτῆς.

Ὅσῳ καὶ ἂν ἐφιλοτιμήθη νὰ κρύψῃ τὸ μυτικὸν τοῦτο εἰς τὰ μύχια τῆς καρδίας του, τὴν Γεωργίαν δὲν ἐλάνθανεν ἡ μεταβολή του· διότι ἔβλεπεν ὅτι τὴν φαιδρότητα τῆς ἀγάπης διεδέχετο κατὰ μικρὸν ἡ γλαφυρότης τῶν περιποιητικῶν καὶ εὐγειῶν τρόπων, αἱ δὲ γυναῖκες ἀγαπῶσαι πῶποτε δὲν ἀπατῶνται εἰς βαθμὸν ὥστε νὰ ἐκλάβωσι

τὸ ἐν ἀντὶ τοῦ ἄλλου αἰσθήματος. Κατανοήσασα εὐθύς τὴν αἰτίαν τῆς μεταβολῆς, κατετρώγετο ἀπὸ τόσῳ μεγαλητέραν λύπην καθόσον συναντῶσα τὴν ἀντίζηλόν της ἠσθάνετο πόσον ἦτον κατωτέρα, καὶ ἡ τοιαύτη συναίσθησις ἐν ᾧ τὴν κατετάραττεν, ἐπέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν ὁρμὴν τῆς ζηλοτυπίας της.

Ἐκτὸς τούτου τὰ περὶ αὐτὴν ἦσαν δυστυχεστάτα· ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ ἀνθρώπων, ὅστις ἀφοῦ τὴν ἔφερεν εἰς τὸ βάραθρον, ἦτον ὁ μόνος ὅστις ἐδύνατο καὶ νὰ τὴν σώσῃ, ἡ ζωὴ της εἶχε καταντήσῃ ἀβίωτος. Ἄλλ' ἡ Βαρβάρᾳ μήτε ὑπώπτευε κἄν τὸν περὶ αὐτῆς ἔρωτα τοῦ Αἰγιδίου καὶ συνειθισμένη νὰ δέχεται παρὰ πάντων φιλοφροσύνας καὶ ὑποκλίσεις δὲν ἠπόρει διὰ τὴν ἀφοσίωσιν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐδείκνυε πρὸς αὐτὴν· ἐὰν δὲ ἐνίστε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπεκάλυπτόν τι πρὸς αὐτὴν ἀνώτερον τῆς ἀπλῆς φιλίας, κατέβαλε πολλὴν σπουδὴν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπανάληψίν του διπλασιάζουσα τὰς πρὸς τὴν Γεωργίαν φιλοφροσύνας καὶ δεξιώσεις. Συνεχῶς τὴν ἐπεσκέπτετο, τὴν προσεκάλει μὲ πολλὴν προθυμίαν εἰς τὰς ἐσπερινάς της, καὶ διὰ παντὸς ἐγκαρδίου τρόπου ἐφρόντιζε νὰ τὴν περισπᾷ ἐκ τῆς λύπης εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον βυθισμένη, μὴ δυναμένη νὰ κατανοήσῃ τίς ἄρά γε ἦτον ἡ αἰτία· ἀλλ' αἱ τοιαῦται περιποιήσεις ὅχι μόνον δὲν τὴν κατεπράυνον, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου καθίζων τραχύτερον τὸ μῖσος καὶ τὴν δυσπιστίαν αὐτῆς τῆς ταλαίηνης ἐκλαμβανούσης τὸν τρόπον τῆς ἀντιζήλου της δεινότητα προδοσίας καὶ ἀπιστίας· οὕτω διῆλθε πολλοὺς μῆνας ἡ Γεωργία ἐν πολλῇ στενοχωρίᾳ, ἀθυμίᾳ καὶ λύπῃ, ποτὲ μὲν περιζέλλουσα ἐντὸς ἑαυτῆς τὴν φωνὴν τῶν πόνων της, ἄλλοτε δὲ ἀποτείνουσα πικροὺς ἐλέγχους, καὶ ἀγωνιζομένη διὰ παντὸς, ἂν καὶ εἰς μάτην, νὰ ἐπαναγάγῃ εἰς ἑαυτὴν διὰ τῶν ἐνδείξεων ἀφοσιώσεως καὶ ζοργῆς, τὸν ἀποπλανηθέντα ἐραστήν της.

Ἐν τούτοις εἰς τὰ Μεδιόλανα δὲν ἐκάθηντο ἀργαί· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ φυγὴ Μοναχῆς εἶχε κινήσει θόρυβον σκανδαλώδη, ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἐκίκει πάντα λίθον πρὸς ἀνακά-

λυψιν τοῦ τόπου τῆς ἀποκρυβῆς· ἐπὶ τούτῳ ἐστάλησαν ἀμέσως αἱ λεπτομερέστεραι σημειώσεις πρὸς ὅλους τοὺς ἐν Ἰταλίᾳ ἐταστὰς· ὁ δὲ πατὴρ τῆς Γεωργίας λυπηθεὶς καιρίως ὡς ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, προσεβλήθη ἔτι μᾶλλον καὶ διὰ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Αἰγίδιος ἐφόνευσεν εἰς τὴν μονομαχίαν ἐν ᾗ ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ τὸν καταστήσῃ πλουσιώτερον, δυσιάζων τὴν θυγατέρα του. ἐξωργίσθη δὲ ἔτι μᾶλλον καθότι εὐθὺς σχεδὸν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ, κατέβησάν εἰς τὸν τάφον ἡ μήτηρ καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Πρίγγιπος τούτου, καταλειφθέντων μόνον δύο ἐγγόνων ἀνηλίκων, οὔτινες ἀπέθανον καὶ οὗτοι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον.

Ἀντὶ τοῦ νὰ μακροθυμήσῃ βλέπων ὀφθαλμοφανῶς δι' ὅλης αὐτῆς τῆς ἀλληλουχίας τῶν συμφορῶν δάκτυλον θεοῦ καταστρέφοντα τὴν γενεάν του πρὸς τιμωρίαν τῆς τυφλῆς του κενοδοξίας ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐκινήθη διὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν λαμπρότητα τοῦ γένους του, δυσιαζομένης τῆς θυγατρὸς του, ἔπνεεν ἐκ τοῦ ἐναντίου αἷμα καὶ ἐκδίκησιν· ἀποστείλας κατόπιν τοῦ ἐνόχου πολλοὺς δολοφόνους, ἔλεγεν εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς παραφορᾶς του ὅτι ἤθελε λάβει πληρεστάτην παραμυθίαν διὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ γένους του, εἰς τὴν ἡξιούτο νὰ ἴδῃ τὸν Αἰγίδιον φονευμένον· αἱ θηριώδεις ἐπιθυμίαι του ἐξεπληρώθησαν· τρεῖς ἐκ τῶν ἀποστόλων του διαμείναντες εἰς τὴν Φλωρεντίαν, ἐβεβαιώθησαν τέλος πάντων μετὰ μακρὰς ἐρεῦνας, ὅτι ὁ Κόμης τοῦ Βιάγκη ἦτον αὐτὸς ὁ Αἰγίδιος, καταλαβόντες δὲ αὐτὸν ἐν καιρῷ νυκτὸς εἰς ὁδὸν ἔρημον ἀνθρώπων, ὥρμησαν ἐπ' αὐτὸν ὡς κεραυνοὶ καὶ τὸν διεξίφισαν μὲ ἀνήκουστον σκληρότητα.

Οἱ περίπολοι προσδραμόντες εἰς τὰς κραυγὰς τῶν γειτόνων εὗρον τὸν Αἰγίδιον πλέοντα εἰς τὸ αἷμα· ἀλλ' ἰδόντες ὅτι ὑπεφαίνοντο εἰσέτι σημεῖα ζωῆς τὸν μετεκόμισαν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἐπιτήδειος χειρουργὸς προσεκλήθη νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς του· τὸ δεινὸν τοῦτο θέαμα βλέπουσα ἡ Γεωργία ἐγέμισε τὸ περιέχον ἀπὸ τοὺς ὀδυρμούς

της καὶ ἔπεσε λειποθυμοῦσα· ὁ πρὸς τὸν Αἰγίδιον ἔρωσ αὐτῆς ἦτον καὶ καθαρὸς καὶ περιπαθῆς, ὥστε κατ' ἐκείνην τὴν τρομερὰν ὥραν ἴσως ἤθελε προτιμήσει τὴν ζωὴν του καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ.

Τὸ κακούργημα τοῦτο διεθρυλλήθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν, διότι οἱ δολοφόνοι ἴσχυσαν νὰ ἐπιφέρωσι τὴν πληγὴν ἀτιμωρητὶ καὶ νὰ γίνουν ἄφαντοι. ἡ ἀστυνομία ἤρχισε νὰ ὑπονοῇ μήπως ὁ Αἰγίδιος ἔπραξεν ἐγκλήματα εἰς τὴν πατρίδα του καὶ δι' αὐτὰ ἠθέλησαν νὰ τὸν φονεύσωσι, καὶ ἐπειδὴ μετὰ μῆνας τινὰς διεσώθη, ἐδόθη διαταγὴ νὰ τὸν ἐπιτηρῶσιν ἐκ τοῦ σύνεγγυς, διὰ νὰ ἀνακαλυφθῇ ἂν ἦτον ὁ αὐτὸς ὁποῦτος καὶ ὠνομάζετο· ἀλλ' αἱ ἐγκάρδιαι περιποιήσεις τῆς Γεωργίας κατὰ τὴν διάρκειαν αὐτῆς τῆς ἀσθενείας του δὲν ἴσχυσαν νὰ ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τὴν ψυχὴν του τὴν ἰδέαν τῆς Βαρβάρας· ὥστε ἅμα ἀνέλαβεν, αὐτὸς μὲν ἔπescen εἰς τὸν ὀλέθριον ἔρωτα διπλασίως περιπαθέστερος, τὴν δὲ δυστυχὴ φίλην του ἔρριψεν εἰς νέα δεινά.

Ἐν τοσούτῳ, λοιμὸς [πανοῦκλα] ἀφοῦ ἐπέφερε θραῦσιν εἰς τὴν Δομβαρδιάν, εἰσχωρήσας καὶ εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἤρχισε νὰ κάμῃ πολυάριθμα θύματα· εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἡ Κυβέρνησις προενόησε δραστηρίως νὰ προλάβῃ τὰ ἀποτελέσματα τῆς δεινῆς αὐτῆς μάστιγος· κατέστησεν νοσοκομεῖα δημόσια, ὅπου ἐκλείοντο οἱ προσβαλλόμενοι, ὁποιοῦνδήποτε γένους ἢ τάξεως ἦσαν. ἡ Γεωργία, μ' ὅλας τὰς ὁποίας ἔλαβε προφυλάξεις, περιέπεσεν εἰς τὴν νόσον καὶ εὐθὺς ἦλθον οἱ ἐπὶ τῆς ὑγείας ὑπάλληλοι διὰ νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὸ Νοσοκομεῖον· λύπη βαρεῖα κατέλαβε τὸν Αἰγίδιον, καὶ κινηθεὶς πάλιν πρὸς ἀγάπην ἀπὸ τὸν πρὸς αὐτὴν οἶκτον, ὥρμησε νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ διὰ νὰ μεταλάβῃ τοῦ πάθους της καὶ νὰ συναποθάνῃ.

Ἄλλ' ἂν καὶ τὴν κατέτηκε σφοδρὸς πυρετὸς, τὸν προειδοποίησε καὶ ἀπεχωρίσθη γενναίως, ἐνῶ δὲ ἔφευγεν ἐκ τῆς οἰκίας, πύρινα δάκρυα ἐξερχόμενα τῶν ὀφθαλμῶν της ἔλεγον τρόπον τινα πρὸς αὐτὸν, μὲ φωνὴν πραγμάτων ἀπεγνωσμένης

ζηθι καὶ εὐτύχει! ἴδου σέ ἀπαλλάττω διὰ τοῦ ἀναποφεύκτου θανάτου μου.

Τὴν μετέφερον εἰς δωμάτιον χωριστὸν τοῦ Νοσοκομείου ὅπου ἦτον καὶ ἄλλη ἀσθενοῦσα Κυρία, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀτενίσασα τοὺς ἐκλείποντας ὀφθαλμούς της, στρέφεται πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τίνα βλέπει. . . τὴν Βαρβάραν! τότε σφοδρὰ πάθη ἀνέβησαν εἰς τὴν ψυχὴν της, καὶ εἰς τὴν παραφροσύνην ὅπου εὐρίσκετο, ἤρχισε νὰ τὴν ἐξυβρίξῃ καὶ νὰ ζητῇ μὲ ὀξείας κραυγὰς νὰ τὴν μεταφέρωσιν ἀλλαχοῦ, καὶ νὰ τὴν ἀποσπᾶσωσιν ἀπὸ ἀντικείμενον νομιζόμενον παρ' αὐτῆς ὡς πρωταίτιον ὅλων τῶν δυστυχημάτων της. εὐσεβεῖς λειτουργοὶ τῆς ἐκκλησίας ἔδραμον, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ τὴν καταπραῦνωσι καὶ ἐνέδωκαν τέλος εἰς τὰς αἰτήσεις της.

Ἡ Βαρβάρα ἥτις πρό τινων ἡμερῶν διέτριβεν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον τοῦ κλαθμῶνος, ὑπέμεινε τὰς ὕβρεις μὲ ἀνεξικακίαν μετριόφρονα καὶ ἀξιοπρεπῇ· ἡ Γεωργία ἔμεινε μόνη, καὶ μ' ὅλον ὅτι ἦτον περὶ τὰ τέλη, δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τὰ θρησκευτικὰ χρέη· ἀλλ' ἡ ἀκμὴ τῆς νεότητος ὑπερίσχυσε τέλος πάντων τοῦ πάθους, καὶ χάρις εἰς τὴν πολλὴν ἐπιμέλειαν τὴν ὁποίαν προσέφερον εἰς ἀμφοτέρας, ἀμφότεραι διεσώθησαν καὶ ἐξήλθον ἐλεύθεραι τοῦ νοσοκομείου.

Πλὴν ἅμα ἔπαυσεν ἡ ἐπιδημία, καὶ ἐπανῆλθεν ἡ τάξις καὶ ἡ συγκοινωνία εἰς τὴν πόλιν, ἡ διαγωγὴ τῆς Γεωργίας ἐντὸς τοῦ Νοσοκομείου κινήσασα μέγα σκάνδαλον, ἐνίσχυσεν ἔτι μᾶλλον τὰς ὑπονοίας τῆς Ἀρχῆς· ἐπ' ἀνέλαβον τέλος πάντων τὰς ἐρεῦνας μὲ δραστηριότητα, κατὰ τινὰς πληροφορίας πανταχόθεν συσσωρευθείσας.

Τότε τέλος πάντων ἐγνώσθη τὸ μυστικὸν τῶν δύο ἐρωμένων, καὶ αὐστηραὶ πρόνοιαι ἐλαμβάνοντο κατ' αὐτῶν. ὁ Αἰγίδιος συνελήφθη καθ' ὁδὸν καὶ ἐβλήθη εἰς εἰρκτὴν παρὰ τῆς ἐξουσίας· μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ συνέλαβε τὴν Γεωργίαν, ὃ δὲ ἑταστὴς πρὸς τὸν ὁποῖον ἐξάλη ἡ εἰκὼν αὐτῆς ἐκ Μεδιολάνων, τὴν ἀνεγνώρισε εὐθὺς ὅτι ἦτον ἡ φυγὰς Μοναχῇ.

Ὁ Αἰγίδιος ἦτον ὑποβρύχιος εἰς τὴν λύπην, ἀν καὶ δὲν ἠγάπα τὴν Γεωργίαν ἀλλὰ τὸναντίον καὶ τὴν ἐμίσησεν ἐσχάτως, ἕξ αἰτίας τῆς καταφορᾶς τῆς ἐναντίον τῆς Βαρβάρας, σκοπῶν μόνον πῶς νὰ φύγῃ μ' ὅλα ταῦτα ἡ ἀπὸ τὴν ἀσωτεῖαν πεπλανημένη ψυχὴ του, διέσωζεν ἀκόμη σπέρματα ἀρετῆς μὴ δυνηθέντα νὰ βλαστήσωσι φαίνεται ὅτι ἐπέπρωτο εἰς αὐτὸν ἐκφύσεως νὰ κυμαίνεται διαπαντὸς μεταξὺ ἀντιθέτων παθῶν. μαθὼν τὰ κατὰ τὴν ἐρωμένην του, κατενόησε εὐθύς εἰς τίνα κίνδυνον εὗρίσκετο, καὶ ὡμολόγησεν ἕκτοτε ὅτι ἐγίνετο θῦμα τῆς ἀξιοκατακρίτου διαγωγῆς του.

Ἴσως ἦτον ἑτοιμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του ὑπὲρ αὐτῆς, ἴσως ἐπόθει μισῆς καὶ μόνης στιγμῆς ἐλευθερίαν ὥστε προσπίπτων εἰς τοὺς πόδας τῆς νὰ ὁμώσῃ εἰς αὐτὴν αἰώνιον ἔρωτα. ἦρε καιρὸν νὰ τὴν γράψῃ ἐπάνω εἰς τεμάχιον χαρτίου διὰ τῆς ἄκρας ἐνὸς σταυροῦ μολυβδίνου, τὸν ὅποιον εἶχε περὶ τὸν τράχηλόν του πιστὸς ὑπηρέτης δυνηθεὶς διὰ χρημάτων νὰ παρεισδύσῃ εἰς τὴν εἰρκτὴν. "ἐμὲ μόνον ἔχεις πάντοτε μὲ ἔχεις, καὶ ὅλον μὲ ἔχεις δι' ὅλης τῆς ζωῆς." τὰς τρεῖς αὐτὰς λέξεις παρεκάλεσε τὸν ὑπηρέτην νὰ τὰς διαβιβάσῃ πρὸς τὴν Γεωργίαν, ἥτις λαβοῦσα ταύτας ἐκάμφθη σφοδρῶς νὰ δακρύσῃ δὲν ἠδύνατο, διότι ἡ πηγὴ τῶν δακρύων τῆς ἐξηράνθη ὥς τι λυπηρὰ παραμυθία ἦτον νὰ ἀνακτήσῃ πάλιν τὴν ἀγάπην ἐρωμένου τόσοσιν προσφιλοῦς καθ' ἣν ὥραν ἔμελλον νὰ χωρισθῶσιν αἰωνίως.

Τὸ ἱερὸν δικαστήριον Μεδιολάνων ἀπῆτει τοὺς δύο δεσμίους, διότι εἰς αὐτοῦ τὴν δικαιοσύνην ὑπῆγοντο· ἀπεφασίσθη λοιπὸν νὰ παραπεμφθῶσιν ἐκεῖ ἕκαστος ἰδιαιτέρως καὶ περιφρουρούμενος καλῶς· ἀνεχώρησε δὲ πρῶτος ὁ Αἰγίδιος· ἀλλ' οἱ ὑπηρέται αὐτοῦ ἀπελθόντες τὸν περιέμενον εἰς χωρίον ἀπωκισμένον ἔνοπλοι, καὶ κατώρρωσαν νὰ τὸν ἀποσπάσωσιν ἐκ μέσου τῶν δεσμοφυλάκων· αἱ ἐλπίδες του ἀνεπετερώθησαν ὥς ἐκ τοῦ τολμηροῦ αὐτοῦ κατορθώματος, ἔνοπλος λοιπὸν ἐξῆλθε τῆς Τυρρηνίας μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν, καὶ δρομαίως κατέλαβε τὰς ὄχθας ποταμοῦ, εἰς τὰ μεθόρια τῶν Μεδιολάνων, διὰ νὰ σώσῃ τὴν Γεωργίαν μέλ-

λουσαν νὰ διαβῇ ἐκεῖθεν μετ' ὀλίγας ἡμέρας· καὶ ἦλθεν ἐκείνη τῇ ὄντι φρουρουμένη ἀπὸ ἀξιωματικὸν καὶ Ἑλβετοὺς στρατιώτας· μάχη συνάπτεται ἐκατέρωθεν μὲ ἀνδρείαν καὶ ἰσχυρογνωμοσύνην. ὁ Ἀξιωματικὸς φονεύεται, ἡ φρουρὰ διασπείρεται ἔνθεν κακεῖθεν. καὶ ἡ Γεωργία σώζεται. Ἀλλ' ἡ ἐν Μεδιολάνοις ἐξουσία ἔστειλεν εἰς προϋπάντησιν αὐτῆς ἱκανοὺς ἑρατιώτας, οἵτινες ἦλθον εἰς τὸν ποταμὸν, ἐνῶ οἱ νικηταὶ ἐσκόπουν νὰ φύγωσι· νέα μάχη ἄρχεται· ὁ Αἰγίδιος ὅστις μόνος ἀνθίστατο ἀτρόμητος, ἔπεσε νεκρὸς κατὰ γῆς μετὰ γενικόν τινα πόλεμον κατ' αὐτοῦ· ἡ δὲ Γεωργία πληγωθεῖσα ἀπὸ βολὴν τουφεκίου περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἰσπανῶν λειποψυχούσα· εἰς τοὺς ὑπηρέτας ἐχαρίσθη ἡ ζωὴ μὲ συμφωνίαν νὰ φύγωσι πάραυτα. τοιοῦτον ἦτον τὸ τέλος τῶν δύο αὐτῶν ἀτυχῶν καὶ ἀμαρτωλῶν ἐρωμένων.

Ἡ Γεωργία ἀναίσθητος συνῆλθε μόλις ὅταν εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸν οἶκον τοῦ Μητροπολίτου· ὁ γηραιὸς οὗτος ἱεράρχης ἅμα ἔμαθε τὰς βασάνους τὰς ὁποίας τὴν ἐπέφερον διὰ νὰ τὴν κλείσωσιν εἰς μοναστήριον ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ της, τὴν ὑπεδέχθη μετὰ πολλῆς πραότητος, ἐκείνη δὲ γονυκλιτῶς ὅλη τρέμουσα, λυπημένη καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς, διηγεῖται πρὸς αὐτὸν ὅλας τὰς ἀμαρτίας καὶ συμφοράς της μὲ φωνὴν μετανοούσης. Τότε ἀνοίγει αἰφνης ἡ θύρα, καὶ εἰσέρχεται γέρον ὠχρὸς καὶ κλονιζόμενος εἰς τοὺς πόδας του· ἡ Γεωργία στρέφεται πρὸς ἄλλο μέρος ἀφίνει φωνὴν φόβου καὶ φεύγει. ὁ γέρον οὗτος ἦτον ὁ πατὴρ τῆς κόρης, ὅστις καὶ τοι λυπημένος ἐζήτει νὰ ἴδῃ τὴν θυγατέρα του, διότι στοργῆς αἶσθημα, ἂν καὶ πάρωρα, ἀνεφύη εἰς τὴν πεπωρωμένην καρδίαν του· ὁ ἱεράρχης ὀργισθεὶς διὰ τὴν αἰφνίδιον αὐτὴν ἐπίσκεψιν, ἐπιπλήττει πικρῶς τὸν ἀπάνθρωπον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὅστις βλέπων ὅτι κατήντησεν ἀποτρόπαιος πρὸς ὅλους, ἔπεσε σχεδὸν ἄφωνος κατὰ γῆς.

Ἡ ὑπὲρ τῶν δεινῶν τῆς Γεωργίας συμπάθεια τοῦ λαοῦ ἦτον αἰτία διὰ τὴν ὁποίαν δὲν τὴν ὑπέβαλον ἐπισήμως εἰς

αἰσχρὰν δίκην, ἀλλ' ἀντὶ τούτου τὴν μετεβίβασαν εἰς ἄλ-
λην μονήν, ὅπου ἔζησε μερικοὺς μῆνας σκληραγωγουμένη
καὶ μετανοοῦσα· ἀλλ' ἡ καρδία της ἦτον συντετριμμένη ἀπὸ
τὰς μακρὰς συμφορὰς, καὶ ἐπομένως μετ' ὀλίγον καιρὸν
ἀπέθαγεν ἀπὸ φθίσιν τοῦ σώματος.

Α. Σ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Χρόνου.)
